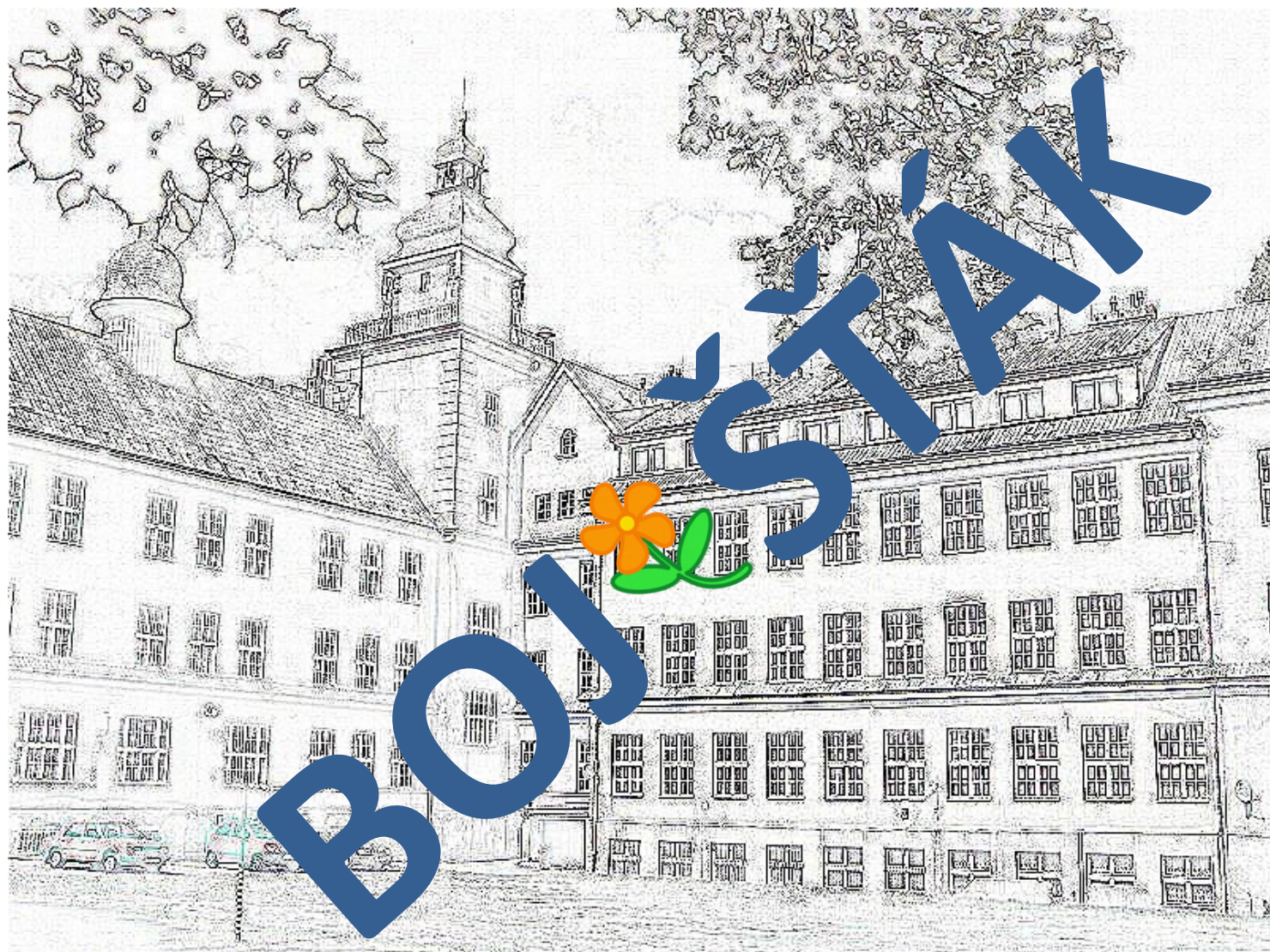


Trocha poezie...

Maturitní ples

Malujeme vejce



Z Bojiště na letiště

Pololetní vysvědčení

Návštěva výstavy

SLOVO REDAKCE NA ÚVOD

Přišlo jaro! Konečně! Všechno kvete, raduje se a množí.

A tak se nedivte, že se rozmnožil i náš Bojišťák, právě přichází jeho letošní druhé číslo a přináší slibované.

Kdo si nepamatuje, co jsme slibovali, oprašte první číslo a podívejte se!



ROZHOVOR

KAM AŽ SE DÁ DOLETĚT Z BOJIŠTĚ?

V následujícím rozhovoru se dozvíte, že se vyplácí na Bojišti bojovat. Studoval u nás a vy se dozvíte, kam až to bojišťák může dotáhnout.

Čtěte exkluzivní rozhovor s panem Janem Jiříčkem, kapitánem Airbusu A320...

Který obor jste v naší škole studoval?

Ve vaší škole jsem studoval čtyřletý učební obor s maturitou mechanik-elektronik. Bylo to v roce 1989 -1993.

Kterou školu jste vystudoval po střední škole?

Po střední škole jsem po přijímacích zkouškách nastoupil na Vojenskou akademii Brno, obor pilot vojenského letounu. Po jejím absolvování jsem prošel několika útvary, a to od tehdy školní výcvikové základny v Pardubicích, přes Náměšť nad Oslavou, Čáslav, až jsem nakonec skončil v Praze Kbelích.

Létáte pouze s panem prezidentem, nebo i s jinými osobnostmi?

Zde bych chtěl nejprve uvést, že čistě vládní letka byla zrušena před mnoha lety. Naše 241. dopravní letka je standardní vojenská letka, která mimo jiné, přepravuje i ústavní činitele. To znamená, že létáme se všemi členy vlády, poslanci, senátory a všemožnými delegacemi.

Dále vozíme vojáky do misí v Afghánistánu, Mali a Balkáně a někdy i naše sportovce, ale to je spíše výjimkou.

Setkáváte se s panem prezidentem osobně?

Se současným panem prezidentem jsem se kromě formálního představení se před letem ještě nesetkal. Zato jeho předchůdce, pan prezident Václav Klaus, se občas během delších letů za námi v pilotní kabině „na kus řeči“ zastavil.

Vybaví se Vám v souvislosti s lety příhoda, o kterou byste se s námi mohl podělit?

Bohužel příhody, které by stály za zmínku, nejsou ještě promlčené, tak snad někdy příště.

Co se Vám na Vaší práci líbí, byl to vždy Váš sen létat?

Rozhodně je to rozmanitost letů, která není u standardních aerolinek běžná a množství zemí, jenž se mi podařilo navštívit. Kromě Antarktidy byly naše letouny na všech světadílech, včetně Nového Zélandu a Havaje.

Než se létání stalo Vaším povoláním, bylo i Vaším koníčkem?

Ano, bylo. Od šestnácti let jsem létal v aeroklubu v Liberci na větroních. To právě podnítilo můj zájem o profesionální létání. Do té doby jsem o létání jako o každodenní práci neuvažoval. To přišlo až s blížící se maturitou.

Vracíte se někdy na Bojiště?

Maximálně ve vzpomínkách.

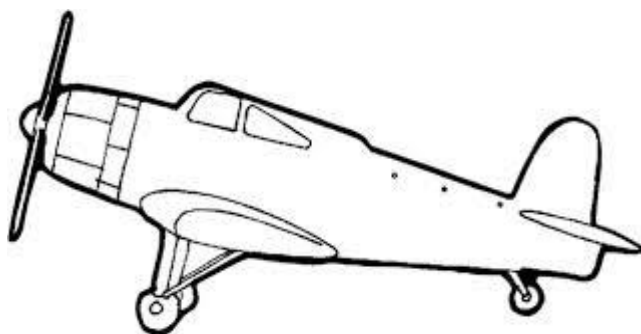
Vzpomínáte na své učitele a jak?

Vzpomínám, více méně v dobrém. S odstupem času však musím přiznat, že to s námi neměli lehké, což se asi nezměnilo.

A na závěr prosíme nějakou historku spojenou s Bojištěm...

S historkou Vás asi opět zklamám, protože co mi tehdy přišlo jako veselý zážitek (jako například hořící aceton v dílně), mi dnes už tak veselý nepřipadá.

Na závěr mi dovoluji, abych Vám popřál hodně úspěchů při studiu a popřál hezký den.



ZE SLOHOVÝCH PRACÍ....

...“DÉ DVOJKA“ PÍŠE O ODBORNÉM VÝCVIKU

Pilujeme konstrukce, vyměňujeme pneumatiky, rozebírali jsme také bubnovou brzdu a motor 120. Vyzkoušel jsem už pájení pájkou. K práci na dílně samozřejmě patří i úklid jak uvnitř, tak i v okolí dílny i před dílnou, nebo hrabání listí. Těším se na to, až se více dostanu k autům a více se toho o autech dozvíme.

...ovšem nemá zkušenosti, co se týče zákonů praxe na Bojišti, a ten zákon zní: málo práce, brzy domů.

(...) Pan mistr má ale dobrý základ a dokáže naučit hodně věcí, jen žákům se nechce, protože stejně jako já jsme byli v prváku zvyklí jít domů před obědem.

(...) Dobrá věc je i mistr z vedlejší dílny, který se dobře zná s naším. Jsou oba mladí a baví se podobně jako my, takže je legrace, jelikož ti dva jsou jako Pat a Mat.

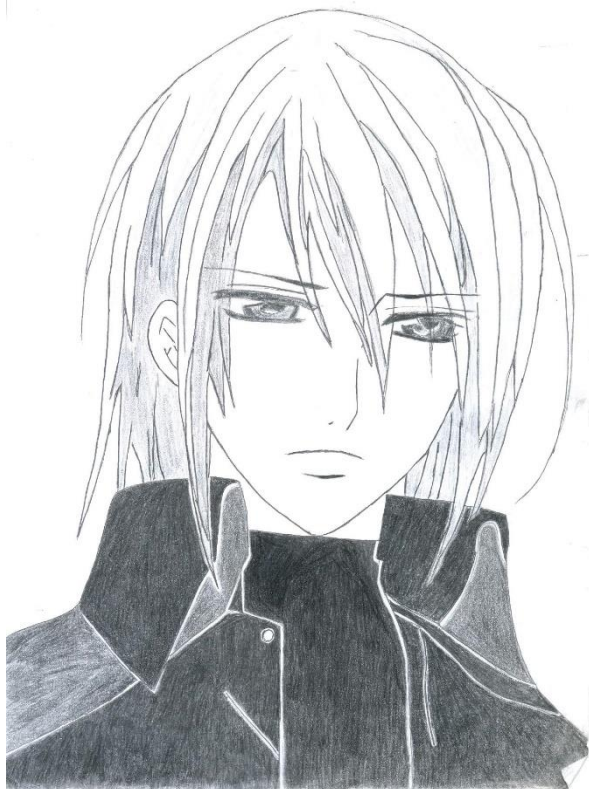
Konečně jsme pracovali. Zabývali jsme se pájením. Za pomoci měděného drátu jsme vytvořili mřížku, ze které jsme vytvořili čtverec.

První den jsme místo práce psali teorii a další den test a na práci jsme nesáhli, ale vůbec mi to nevadilo.

Praxe jsou velice zajímavé. Mohu se dozvědět spoustu důležitých věcí, které bych mohl po skončení školy potřebovat.

TALENT NAŠICH STUDENTŮ

A v našem časopisu nesmí chybět trocha umění, děkujeme za ni Zuzce Míčové ze septimy. Obrázky jsou moc hezké, jenom, pozn., nekreslete v hodinách!!!



OHLÉDNUTÍ ZA MATURITNÍM PLESEM

POSTŘEHY MATURANTŮ

Kuřácký bar byl vždy plný.

Když zvracíš, dávej pozor na šerpu!

Pivo teklo proudem.

Půlnoční překvapení bylo hrozné.

Všechny jsme chtěly být princezny,
myslím, že se nám to povedlo!

Víc bohemky, prosím.

A sakra, zapomněla jsem si na ten ples oholit nohy!

Kluci na ples vypadali jako muži!

Bylo mi zle už od nástupu.

Uteklo to rychle.

Nejlepší večer mého života!!!

*Z půlnočního překvapení jsem
měl těsno v kalhotách!*

Ples jsem si užil, jen škoda, že si to nepamatuji!

Pěkné nástupy.

Málo jídla!

Bolely mě nohy z nových bot.

Během plesu jsem stál třikrát u bankomatu.

JARO

*Na poli strom stojí,
čeho se asi tak bojí?
Aby jaro přišlo, přešel mráz,
on už to ví, už je čas.*

*Zpěv ptáků, vůně květů,
jaro dává radost světu.
První slunce paprsky
udělají svět hezký.*

*Barvy jara přichází,
zima je již v nesnázích.
Taje sníh a dny jsou delší,
slunce zář nás ukonejší.*

*Není větších zázraků,
než modré nebe bez mraků.
Mocný lék na srdce žal,
když všechen sníh jara láskou roztál.*



Veronika ŠOUNOVÁ, Septima

Velikonoční svátky trávím každý rok mimo Liberec, na vesnici, kde se lidové tradice dodržují. K těmto tradicím patří zdobení vajíček, velikonoční pomlázka, výzdoba chalupy a další. Nejsem moc šikovná, ale i tak se každý rok snažím velikonoční vajíčka barvit netradičně, ovšem ne vždy se mi to povede.

Nejradši barvím vajíčka ve starých silonkách. Nejprve si nastříhám staré silonky na kousky, do kterých zabalím a upevním vajíčko s kvítky nebo lístky rostlin. Ještě před barvením si natrhám jarní kytičky a nějaké malé lístky, které dám na vajíčko. Potom dám takto zabalené vajíčko s kytkami nebo lístky do barvy na barvení vajíček a čekám, co vznikne. Celý postup je pro nějakého šikulu snadný, ale já neuspěji pokaždé. Stává se, že místo povedených, obarvených, lístkových nebo kytičkových vajíček je nakonec mazanice a já vajíčka nakonec navléknu do plastové, namalované košilky, kterou si pro jistotu koupím dopředu v drogerii.

Ing. Daniela Hejátková



Velikonoční svátky se každoročně snažím trávit v přírodě, pokud to počasí dovolí (pěší nebo cyklistický výlet).

I přesto dodržuji některé velikonoční obyčeje, především barvení vajíček. Nejraději barvím vajíčka v cibulových slupkách - vajíčko zabalím do cibulových slupek, přetáhnu punčochou a zavážu. Po uvaření a očištění od slupek jsou vajíčka krásně „strakamakatá“.

Mgr. Jitka Andresová

Od vydání minulého čísla uteklo mnoho času, vždyť jsme taky občasník, nebo obšťastník???, a také se stalo spoustu věcí. V lednu bylo vysvědčení!!! Byly zhodnoceny výsledky naší práce. A nás zajímalo, jak se s nimi vypořádali rodiče a další příbuzní.

Letos jsem mamce vysvědčení raději neukazovala, bojím se, že bych se dalšího nedočkala.

Bylo to i lepší!

Prošla jsi!

Jsi říkala, že těch čtyřek bude míň!

Dobry boze, ale bylo už horší!

Máma: „Tolik trojek!!!“

Táta: „Nech ho, prošel...“

To je neuvěřitelný! Vyznamenání? Paráda!!!

Neočekávané!!!

Jo, dobrý.

Jsi blbá, měla ses učit!

Rodiče vysvědčení neviděli a myslím, že ani neuvidí.

Já to radši ani nechci vidět!!!

Z angličtiny jedničku a z mateřského jazyka za dva???

No vidíš, jak to jde, když se chce!

A ty bys za to ještě něco chtěl?!!

V minulém čísle jsme zveřejnili anketu, co si spojujeme se 17. listopadem, odpovědi nás trochu překvapily a zaskočily. A tak jsme se studenty vyrazili na výstavu, kterou uspořádali studenti frýdlantského gymnázia v Severočeském muzeu. Byla trochu dost retro. Vracela se k době před 17. listopadem. A ta pro změnu inspirovala Terezku Meinerovou k tomu, aby se svojí maminkou udělala rozhovor o době minulé...

Vzpomínky na 80. léta v Československu

Rozhovor

V rámci hodin českého jazyka jsme navštívili výstavu „Vzpomínky na 80. Léta v Československu“, kterou pořádá Severočeské muzeum v Liberci. Po prohlídce výstavy jsem se rozhodla, že napíši rozhovor se svojí maminkou, která v této době navštěvovala Střední průmyslovou školu textilní v Jihlavě, Heleníně, vystudovala Vysokou školu strojní a textilní v Liberci a ke konci 80. let nastoupila do zaměstnání. V revolučním roce 1989 porodila své první dítě, avšak samotné revoluce se právě z tohoto důvodu neúčastnila.

V 80. letech byly na středních školách povinné brigády. Mohla bys nám o těchto brigádách říct. Jaké byly?? Máš nějakou příhodu ze svých brigád, která ti utkvěla v paměti a o kterou by ses s námi chtěla podělit?

„Povinné brigády byly v rámci povinného členství ve Svazu socialistické mládeže (SSM). Chodili jsme například na úklidy okolo školy a různé zvelebování jejího okolí. A protože škola se nacházela na Vysočině, která v té době byla vyhlášeným pěstitelem brambor, každý školní rok začínal „bramborovou brigádou“, která trvala minimálně celé září. V této oblasti se pěstovala i speciální odrůda brambor tzv. rohlíčky, která byla určena pro tehdejší vládu. Měli jsme zákaz si tyto brambory brát domů, takže samozřejmě jsme si je všichni odnášeli jako správní studenti. V podstatě jsme zažili „rozvoj socialismu“, když jsme první dva roky sbírali brambory do kbelíčku, a třetí už jsme jezdili na bramborovém kombajnu. Jedna příhoda, která mi utkvěla v paměti, by tu byla.

Bylo to, když jsme se ve druhém ročníku rozhodli jet společně jako třída na brigádu do Fruty Znojmo, kde se vyráběly okurky. (Dnešní Znojmia) Všichni jsme na brigádu vzorně dorazili, ovšem náš třídní učitel se bez omluvy nedostavil. Samozřejmě, většině z nás tehdy nebylo 18 let až na dva spolužáky. Oni statečně přebrali odpovědnost a podepsali veškeré potřebné dokumenty s vedením závodu. Brigádu jsme všichni bez úhony přežili, nebyly ani stížnosti na naše pracovní výkony a zvládli jsme zorganizovat i výlet do města Znojmo. Brigádu jsme si užili se vším všudy.“

Jak to bylo s tehdejší technikou? Víš, že počítače neměl nikdo, ale co třeba telefony anebo pomůcky do školy?

„Telefonní přístroj v bytě zdaleka neměl každý. Určitě si ještě pamatuješ telefonní budky, které dnes už téměř vymizely. Tehdy byly hodně využívány. Ač to zní neuvěřitelně, největším výkvětem techniky byla pro mě kalkulačka, kterou mi tvůj dědeček zakoupil v Tuzexu. Což znamená, že nejprve musel jít vyvekslovat tzv. bony. Pro něj, důstojníka československé lidové armády, to nebylo vůbec jednoduché. Tuto kalkulačku jsem používala až do dospělosti, než jste mi ji někde ztratili. Fungovala na svou první baterii až do poslední chvíle. Byla to kalkulačka

značky Canon a měla nejhezčí design a funkce. Ve třídě to byla jediná kalkulačka této značky, všichni měli Sharp. Půjčovali si ji i mí učitelé.“

V dnešní době k maturitnímu ročníku neodmyslitelně patří stužkovací večírek a maturitní ples. Jak to tehdy bylo s vaším večírkem. Pořádali jste nějaký??

„Samozřejmě, je to už dlouholetá tradice. Celý čtvrtý ročník jsme žili přípravou tabla, večírku a nácvikem polonézy na maturitní ples. Polonézou se tradičně zahajoval celý večer věnovaný maturitnímu plesu. Dodnes si pamatuju naše heslo ze stužek. Nevstoupíš dvakrát do stejné řeky – Hérakleitos. Po stužkovacím večírku mě domů ve čtyři ráno přivezlo auto policie, která mě nejprve kontrolovala na zastávce a nakonec mi poskytla taxi službu. Už tehdy policisté „pomáhali a chránili.“

Jak vzpomínáš na léta na vysoké škole? Vrátila by ses zpátky, kdybys měla možnost?

„Vrátila bych se, ale šla bych nejspíš studovat jiný obor. Například bytovou anebo zahradní architekturu, protože textilní průmysl po revoluci takřka vymizel, a tak tento obor nemá v dnešní době příliš velké uplatnění. Na vysokoškolská léta vzpomínám ráda, bohužel jsem byla o jeden rok studia ochuzena tehdejším experimentem, kdy nám studium bylo zkráceno z pěti na čtyři roky. Tj. jsem tzv. rychlokvašený inženýr. Myslím si, že i přes zvýšené studijní nároky, jsme si užívali společný studentský život mnohem intenzivněji, než ho prožívají studenti v dnešní době. Ať už šlo o taneční zábavy, společné hraní na kytaru Charlestony, na které se sjížděli i vysokoškoláci z jiných měst, či různé recesistické akce. Například spaní venku před kolejiemi.“

Poté jsi nastoupila do zaměstnání, že? Jaká byla tvá první práce a zkušenosti?? Dělala jsi tehdy v oboru, který jsi vystudovala?

„Po škole jsem nastoupila do tehdejšího Bytexu, továrny na výrobu koberců. Dostala jsem se do oddělení zásobování, kde jsem uplatnila své znalosti při nákupu materiálu na jejich výrobu. V této době byla tato práce velmi náročná, protože nebylo téměř nic k sehnání. Všechno bylo na přiděly tzv. bilance, takže byl nadlidský výkon sehnat pro textilní fabriku například cihly, pokud bylo potřeba něco opravit. Někdy bylo potřeba použít i ne zcela legálních cest.“

Většina lidí ví, že tehdy to bylo velmi složité i s bydlením. Jak to bylo u tebe?

„Jako většina tehdejších mladých lidí, jsem tehdy bydlela na podnikové ubytovně. Bylo to velmi složité. Nejprve jsem měla společný pokoj s bývalou vězeňkyní, která mi neustále brala moje věci. Posléze jsem bydlela se svým manželem, který ale byl odveden na vojnu. Takže jsem zůstala sama s miminkem na ubytovně plné prapodivných existencí. Dokonce mě i jednou vyšetřovali kriminalisté, protože v bytě nade mnou došlo k vraždě. Běžným jevem bylo, že mi ve tři ráno feťáci zvonili na dveře s otázkou, zda nemám Iron. Takže jsem byla velmi šťastná, když se nám podařilo získat státní byt, který jsme si společně s manželem na vlastní náklady zrekonstruovali. Podařilo se nám získat malý podkrovní městský byt ve Vesci. Velkou výhodou bylo, že byt byl ve staré zástavbě a patřila k němu velká zahrada. Za tento byt jsme byli velmi vděční a šťastní.“ (poznámka autora: tento byt si pamatuji také)

Jak vnímáš zpětně revoluční rok 1989 a samotnou revoluci?

„Samotné revoluce jsem se neúčastnila osobně, protože tvému bratrovi bylo v té době pouze několik měsíců a manžel byl na vojně. Ale veškeré dění jsem sledovala v televizi, tehdy ještě černobílé. Také jsem se velmi bála o svého manžela, protože jsem nevěděla, co se bude dít. Jestli ho třeba nenasadí proti účastníkům revoluce nebo tak. Naštěstí vše dopadlo dobře. A když jsem se po mateřské vrátila do zaměstnání na oddělení nákupu, byla velmi znát změna, která mezitím nastala. Najednou nebyl nedostatek a naopak jsme si mohli vybírat z velkých zahraničních dodavatelů, kteří nám jezdili nabízet své zboží. Pro ně se tu objevil nový neobsazený trh, takže se nás snažili získat. Posléze se situace opět zhoršila, když se firmy začaly dostávat do platební neschopnosti. Ale to už bychom se bavili o letech 90.“

Mohla bys porovnat tehdejší dobu s tou současnou?

„Každá ta doba má svá pro a proti. První pozitivum 80. let bylo, že jsem byla mladá oproti dnešku, takže pro mě nic nebyl problém. Člověk tehdejší problémy řešil s větší energií. Samozřejmě nebylo moc věcí k sehnání a nemohli jsme cestovat, stejně tak jsme neměli takové studijní možnosti. Ale na druhou stranu, lidé si byli mnohem blíží, dokázali si s ledasčím sami poradit a vzájemně si pomáhali mnohem víc než dnes. Jako děti jsme většinu času trávili venku v kolektivu svých vrstevníků. Největším trestem pro nás bylo domácí vězení, zatímco dnes děti většinu času tráví doma zahleděni do elektroniky. Také jsme daleko víc sportovali. Ač jsem byla členem víceméně povinného pionýra, měla jsem velké štěstí, že naši oddíloví vědoucí byli bývalí skauti. Ve skautském duchu byla tato organizace vedena. Měli jsme vlastní klubovnu ve vile se zahradou, kde jsme měli možnost například střílet ze vzduchovky, pěstovat květiny a zeleninu anebo setkávat se s oddílem. Organizovali jsme různé výlety a trávili jsme letní tábory v klasických stanech s podsadou a polní kuchyní.“

Jak si myslíš, že na tuto dobu vzpomínají tví rodiče? Jsi ze tří sourozenců a tehdy jste bydleli všichni společně v bytě 3 + 1 v paneláku.

„Naštěstí jsme byly tři holky, takže jsme sdíleli jeden společný pokojík, což občas vedlo k dívčím válkám. V mých 17 letech se rodiče přestěhovali z Jihlavy do Prahy a já jsem zůstala sama v Jihlavě na privátu. Vzhledem k tomu, že táta byl důstojník československé lidové armády, tak trávil hodně času mimo rodinu, což pro moji maminku s tehdy třemi dětmi určitě nebylo jednoduché. Také jsme se dvakrát stěhovali, kvůli jeho přeložení do jiných měst.“

Jak dnes vnímáš své vzpomínky na tuto dobu?

„Na jednu stranu ta doba byla těžká a složitá, byla spousta absurdních, nesmyslných zákazů a příkazů. Ale na druhou stranu z osobního pohledu, člověk byl mladý a řešil věci tak, jak přicházely. Dnes jsem však ráda, že došlo ke změně a že moje děti mají větší možnosti cestování, vzdělání. I teď je však těžké se prosadit a uspět, protože dnešní svět je komerčně zaměřený. Přála bych Vám lepší mezilidské vztahy a také, aby se lidé trochu víc vrátili ke svým kořenům a tradicím. Aby si trochu srovnali ty priority. Tehdy to možná bylo složitější, ale lidé se uměli sami bavit a měli k sobě blíž.“

Děkuji za hezky strávený čas a zajímavé vyprávění, které mi přiblížilo tuto dobu. Myslím si, že odpovědi na mé otázky dokonale vykreslují tehdejší situaci od středních škol až po zaměstnání. Jsem ráda, že jsme výstavu navštívili a získali jsme zajímavé téma, které jsem mohla probrat se svými rodiči.



SLOVO REDAKCE ZÁVĚREM

Letos „vycházíme“ naposledy. Příští číslo se, snad, objeví na podzim, mluvíme o školním roce, ne kalendářním 😊.

Proto už teď přejeme hezké prázdniny poté, co zvládnete zbývající měsíce školního roku.

Sobě přejeme více spolupracovníků.

Hezké dny!

Vaše redakce

